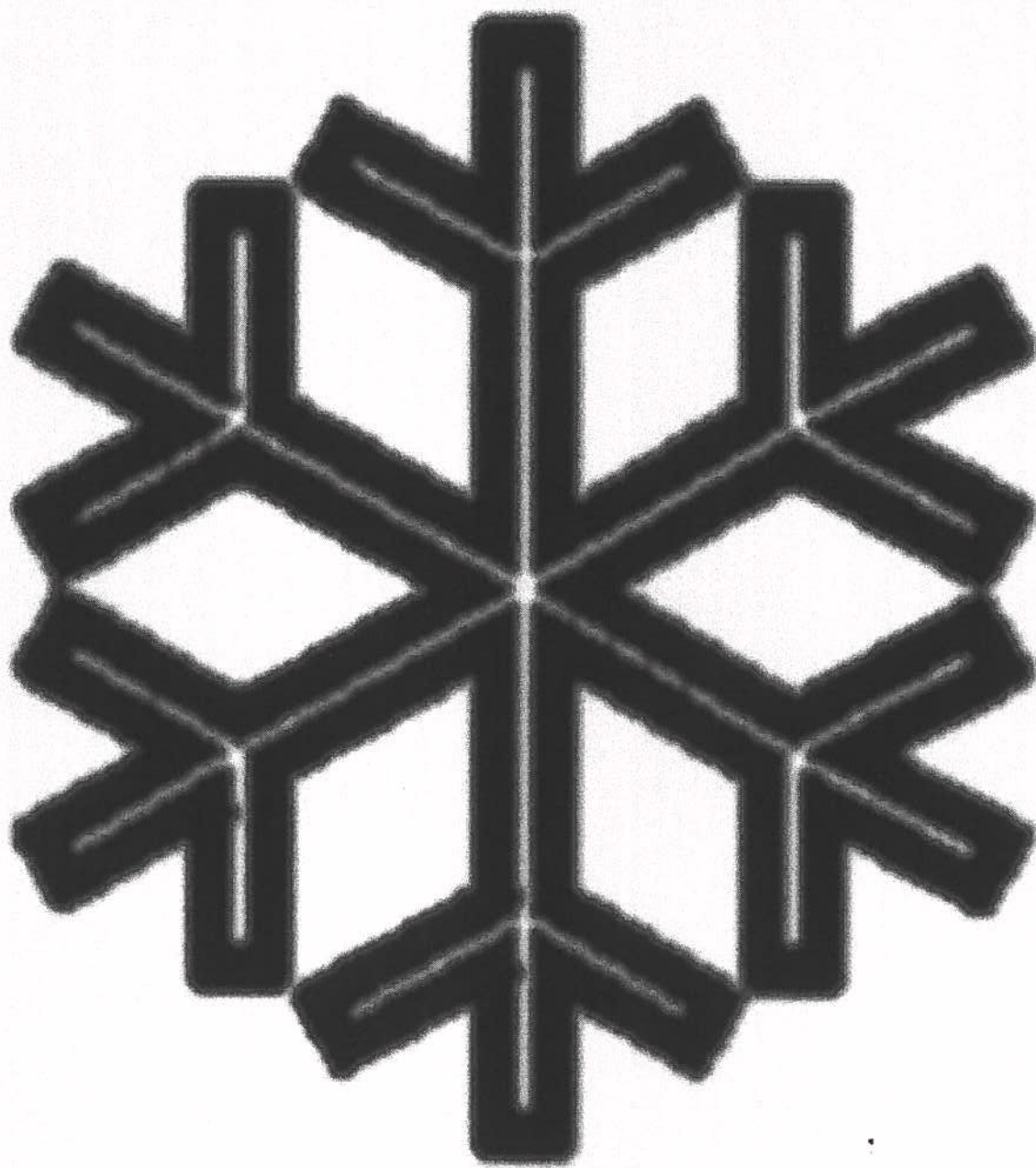

Luštěniny⁴⁰

Občasník Podještědského gymnázia

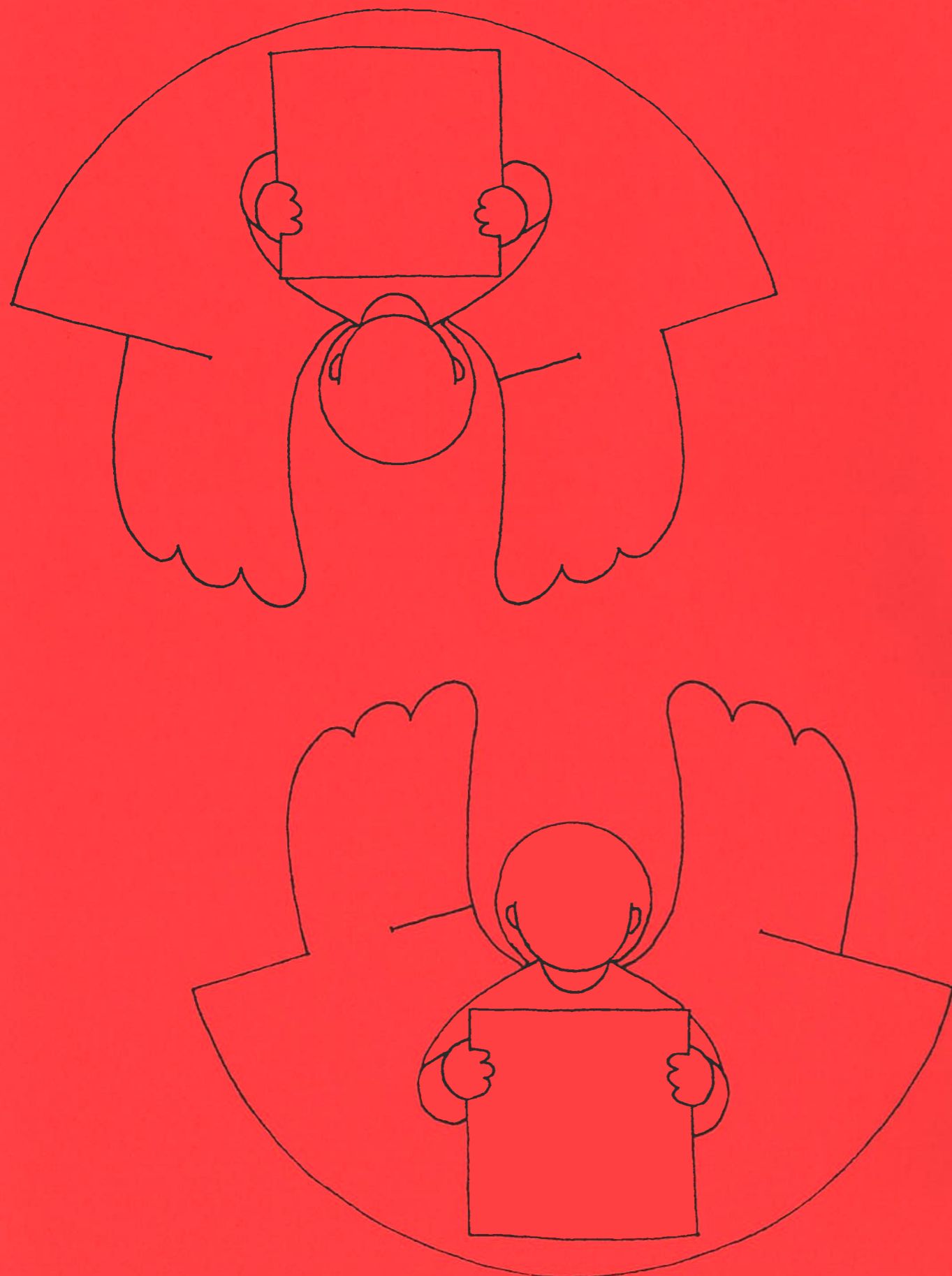

10Kč

Časopis vychází za podpory statutárního města Liberce

Vánoční dárek pro čtenáře Luštěnin

Opatrně odlepte barevný papír, vystřihněte anděla a složte pomocí zástříhů na křídlech.

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,
nový školní rok s sebou tentokrát přinesl i nového šéfredaktora Luštěnin. Jestli je to změna k lepšímu, k horšímu, nebo jestli je to úplně jedno, posuďte sami. V tomto čísle ještě žádné změny nezaznamenáte, ale přece jen mám s Luštěninami jistý záměr: chtěla bych zde co největší prostor věnovat studentské tvorbě. Takže pokud píšete, ať už povídky nebo poezii, nebojte se do Luštěnin přispět. Teď už se pusťte do čtení a doufám, že se vám toto číslo bude líbit alespoň stejně, jako ta předchozí.

Krásné Vánoce
Jiřka

OBSAH

ÚVOD	1
HISTORIE VÁNOC	2
UPIŘI ÚTOČÍ	3
BALAJKA O PAŠÍKOVY, NEVĚDOMOST	4
WAKEBOARDING	5
STRASBOURG	6
MÉ POSLENÍ BIPO	7
MAMMA MIA	8
VASILIJ KANDISKIJ	9
JSME TO MY, KTEŘÍ...	10
JAK NÁM HYMNA PG NEČEKANĚ ZACHRÁNILA ŽIVOT,	
RECENZE	11
LITERÁRNÍ seminář aneb hodina S	12
VZHŮRU K MRTVOLIŠTI	13
MUŽ Z KRAJE LA MANCHA ANEB JAK VZNIKÁ	
AMATÉRSKÝ MUZIKÁL	14
PERLIČKY, REDAKCE	15
RED MEAT	16

HISTORIE VÁNOC

Jiřina Dvořáková

Dnešní den se na nějakou dobu rozloučíme se školou, neboť před sebou máme svátky, o kterých se říká, že jsou nejkrásnější v roce. Pro mnohé z nás jsou ale poslední dny před Vánoce spíše noční můrou. Stále nemůžeme přijít na to, co že to vlastně máme koupit našim blízkým jako dárek, a někteří jsou ještě ke všemu nuceni k předvánočnímu úklidu. Nebudu se snažit promlouvat vám do duše a nabádat vás, že Vánoce mají být především pohodové. To už jste jistě slyšeli milionkrát. Až ale bude uklizeno, napečeno a nakoupeno, věřím, že si Vánoce všichni užijeme. Ale kde se tyto svátky vlastně vzaly? Pro většinu z vás asi není tajemstvím, že se původně jednalo o oslavy slunovratu, ale proč a jak se z toho vyvinuly naše Vánoce? Právě to bych vám v tomto článku ráda popsala.

Jak už jsem se výše zmínila, Vánoce mají kořeny v dobách ještě dlouho před narozením Krista. Příkladem oslav zimního slunovratu jsou třeba římské Saturnálie, které se slavily 25. prosince. Právě pro svůj pohanský původ nebyly Vánoce z počátku křesťany přijímány dobře. V 17. století byly dokonce v Anglii zakázány. Proč si tedy církve zvolila jako datum narození Krista právě tento den? Pravděpodobně právě proto, že se jednalo o

velice starý svátek. Pro obyčejné lidi nebyla zase taková změna, jestli v prosinci slavili slunovrat nebo den narození Páně. S podobnou logikou se můžeme setkat například i při kolonizaci Střední Ameriky, kdy Španělé stavěli kostely na místech starých svatyní, kde se byli lidé zvyklí modlit. Teď ale zpět k Vánocům.

25. prosinec se jako den narození Ježíše Krista slavil poprvé v Římě roku 336. V jiných státech a mezi obyčejnými lidmi se ale ujal až v 7. století. Symboly, které dnes máme s Vánoce spojeny, pochází z ještě pozdější doby. Jesličky se začaly poprvé objevovat ve 13. století a do Čech dorazily až v roce 1560, kdy byly postaveny v kostele svatého Klimenta v Praze. Vánoční stromeček je asi nejmladším symbolem Vánoc. Objevovat se začal v 19. století a k nám dorazil po první světové válce.

Je zajímavé, že ačkoliv za den narození Páně byl stanoven 25. prosinec, kterým také svátky podle církevního kalendáře začínají, je nejvýznamnějším dnem českých Vánoc 24. prosinec. Také označení adventních nedělí (železná, bronzová, stříbrná a zlatá) nemají v původních tradicích žádný význam a jedná se o moderní výmysl obchodních řetězců s ryze komerčním účelem.

Tak vypadá ve stručnosti historie Vánoc a nyní vám už jenom popřeji:

*Večer plný překvapení,
pocit, který jindy není,
hodně jídla do břicha,
bohatého Ježíška.
Pohodu nejen na Vánoce,
štěstí, zdraví v novém roce.*

UPIŘI ÚTOČÍ

Iva Sušická

Na začátek mi dovolu vzpomenout na minulá tři zakončení prvního trimestru. Nejprve s velkým Usámou bin Jansánym v čele. Musím přiznat, že pro mě jako tehdejšího primána bylo dost překvapující, když se náhle odněkud vynořili teroristé. Pamatujete si ještě, jak nám unesli profesory? Když třída nenasbírala dostatečný počet bodů, museli profesori skočit z prostředního skokánku, kde byli drženi v zajetí.

Podruhé bylo zakončení v tělocvičně, kde jsme byli ovšem ochuzeni o volnou zábavu, a po třetí, v pirátském duchu. Zde ovšem chyběl okamžik překvapení, neboť se už předem vědělo, že si máme obléct něco pirátského.

Rok se s rokem sešel a konečně přišlo čtvrté zakončení trimestru... Jen málokoho by napadlo udělat ze svých spolužáků upíry. Všichni jsme byli ještě před vchodem do bazénu pokousáni rudou fixou, kterou svírali na upíry velice usměvaví příslušníci tohoto druhu.

I přes s výrazné kruhy pod očima se septimánští upíři dostavili s bojovým pokřikem. Velice zajímavý nástup na scénu, i když příplutí pirátského kapitána na kanoi bylo možná více impozantní. Pak zazněl hlas jednoho ze dvou moderátorů, kteří se společně s na nejvyšším skokánku. Matyáš Taller se nás nejspíš pokoušel vystrašit, bohužel se z jeho, zřejmě trochu porouchaného, megafonu začaly linout velice zvláštní pištivé zvuky. A než s tím stačil něco udělat, vpadl mu do toho druhý moderátor David Tchelidze. Veselým hlasem, který byste s největší pravděpodobností k upírovi nepřidali, nás všechny srdečně přivítal. (Musíte uznat, že hodných upírů, kteří by nás SRDEČNĚ

přivítali a ještě nás hájili bychom ve světě moc nenašli.)

Dva moderátoři, kteří si rozdělili role na „hodného“ a „zlého“, celá tlupa (popřípadě hejno) dalších mrtvolně bledých tváří se zubními protézami. Zábava může začít! A také začala. Co se disciplín týče, štafeta se nakonec nijak nezměnila. Disciplína „Sbírání srdcí“ podle některých také nedoznala velkých změn. Oproti tomu „Sbírání vaků s krví“ bylo obohaceno o úkol přeplavat s ukořistěnými balónky celý bazén, což byl opravdu nadlidský, až upířský výkon. A nesmím zapomenout na plavání ve dvojicích s nafukovacím lehátkem. Ti, kteří neupírali stále oči na hladinu bazénu, si také mohli všimnout „tanečního“ vystoupení Míry Šifty s berlí.

I když se někteří ozývali, že nebylo vymyšleno mnoho nového a tak nějak to přetrpěli, protože třeba nemohli plavat, musíte uznat, že toho v bazénu moc nového vymyslet nejde. Na úplný závěr se nám upíři komentátoři trochu rozhádali. David Tchelidze nás hájil slovně i se zbraní v ruce. Ozvaly se dva výstřely, načež Matyáš, jistě smrtelně zraněn, skočil ze skokánku dolů a zmizel ze scény. Jen doufám, že v pistoli byly stříbrné náboje... Myslím, že nikdo takovýto konec rozhodně neočekával.

Dobro opět zvítězilo a já můžu septimě pouze gratulovat ke skvělému nápadu a organizaci.

Zůstává tu ovšem ve vzduchu viset jedna otázka:

„Kdo bude na straně dobra, které vždy zvítězí, až se vypravíme domů se zprávami o studiu?“

Následující dva texty jsou zveřejněny na žádost prof. Cvrčkové. Na důvod se ptejte autorů.

BAJKA O PAŠÍKOVY

Josef Slabý

V jednom malém lesíku žilo plno zvířátek. Všechna se měla dobře, kamarádila spolu, chodila se navštěvovat, pomáhala si a starala se o to, aby byl jejich les čistý a všem se v něm žilo co nejlépe. Tak si spolu dobře žili, až do jednoho léta, kdy se k nim do lesa přistěhovalo prasátko. Všichni byli ze začátku nadšeni a přivítali ho velice přátelsky. Sám pašík byl rád, že se dostal do takového pěkného lesíka. Zabydlel se v jedné noře, kterou mu přenechal starý jezevec. Jednoho večera se pašík rozhodl, že půjde navštívit své přátele. Zamířil tedy k mývalovi. Ten ho doma přivítal a chtěl pašíka co nejlépe pohostit. Položil na stůl talíře s jablky, borůvkami, bukvicemi a oříšky. Chtěl dát pašíkovi něco k pití, jenomže doma neměl vodu, a tak se vydal ke studánce a pašíka nechal samotného doma. Když se mýval vrátil, nevěřil svým očím. Na jeho stole ležel pašík, pusu měl plnou bukvic. Na zemi se povalovaly ohryzky od jablek a po stěně byly rozmazané borůvky. „Pašíku, co si to udělal?“ zeptal se vyděšeně mýval. Pašík, který nechápal, že by se takhle u mývala doma chovat neměl, jen mlčel a raději utekl pryč z domečku nešťastného mývala. Pašík se potuloval po lese a

navštěvoval ostatní zvířátka. U všech to vypadalo jako u mývala, vše jim snědl, poničil a potom utekl. Ráno se zvířátka sešla a uvažovala, co s pašíkem udělat. Po dlouhém dohadování, kdy každý měl vlastní návrh a toužil ho prosadit, se ujala slova sova. Navrhla, aby pašíkovi oplatili stejnou mincí. Zvířátkům se nápad zalíbil a jednohlasně se shodli, že hned druhý den pašíka navštíví.

Druhého dne přišla všechna zvířátka k pašíkovi na návštěvu. Ten je chtěl také pohostit, jako oni pohostili jeho, a tak nanosil na stůl plno jídla. Když byl stůl plný, začala zvířátka hodovat, ale ne jako slušně vychovaní tvorové, ale jako čuníci. Rozhazovala jídlo po místnosti, křičela, házela po sobě borůvky, žaludy a jablka. Vše co leželo na zemi, zadupali do koberce jak nejvíce to šlo. Po bílé stěně rozmazali jahody a ostružiny. Pašík, který vše pozoroval, byl zděšen a znechucen. Už už se chystal zvířátka vyhodit ze svého domečku, ale v tom si uvědomil, že on dělal na návštěvách u nich to samé a že se to zvířátkům určitě nelíbilo, jako se to teď nelíbí jemu. Od té doby se ke všem choval tak, jak by chtěl, aby se oni chovali k němu.

NEVĚDOMOST

Michael Černík

Lidé neužitečných věcí
Víc než by potřebovali
Dělají z nich laciné smetí
Prostě je obětovali

Nevědí, neváží, neznají cenu
Vyrobeného předmětu

Věci končí, kde by neměly
Chod věci to nemění
Za tabulí, za skříní

Vše se časem promění
Po čichatelném zetlení
Zbude na zdi sdělení
To jsme dělat neměli

Poučení nezdarem
Že jídlo zapáchá
Vracíme se s úmyslem
Dáme tomu zaracha
...Dělat věci s rozmyslem...

WAKEBOARDING

Táňa Bělocká

Spousta lidí se mě ptá: co to vlastně je? Moje nejčastější odpověď na tuto otázku bývá: „Je to takový vodní snowboard“, ale mnohem lepší by bylo říct, že je to obdoba voního lyžování. Wakeboarding vznikl v osmdesátých letech v USA, kde se začal rozvíjet mezi surfaři, kteří se chytli lana a nechali se táhnout za autem či jiným vozem. Časem se začaly zimní lyžařské vleky dávat do vody, a to vedlo k dnešnímu wakeboardingu. Vlek je tvořen čtyřmi až šesti sloupy, mezi nimi je natažené lano, které pohání pouze první sloup s motorem. Dá se wakeboardovat i za člunem na němž je speciální rampa, dostatečně vysoká, aby wakeboardista měl lano stále napnuté.

Wakeboarding je sport jako každý jiný, můžete si v něm přivodit si zlomeniny a odřeniny, ale i závodit. Soutěží se v eleganci aneb co vše jde s wakeboardem dokázat. Je také časově omezený závod, kde jde o to přejet co nejvíce překážek bez spadnutí nebo jiné nepříjemnosti. Náš český přední wakeboardista je Petr Halava, který je uznáván v obou typech závodění.

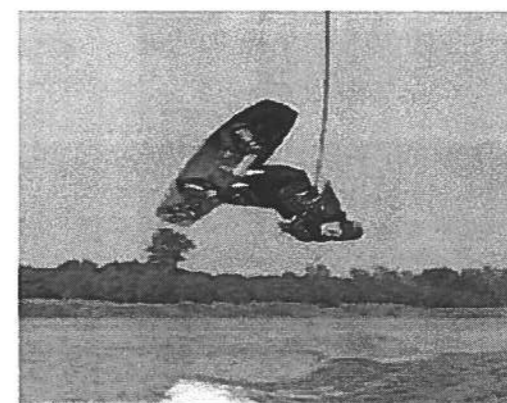
Na závodní trati je hned několik překážek. Jsou to například: "kikr", což je kovový skokánek zapuštěný do vody, dále

se tu nachází i "slaid" to vypadá podobně jako zábradlí. Kikr se jen nepřejíždí, ale dělají se na něm různé otočky jako je sto osmdesát nebo třista šedesát což napovídá, že to bude o 180° nebo o 360°. Zkušeni wakeboardisti na něm dělají různá salta nebo vruty. I ty mají svůj speciální název. Například salta jsou back roll. Angličtináři se můžou zeptat: „proč otočka zpět“? Je to dáno tím, že na wakeboardu se salta vpřed nedělají kvůli tomu, že wakeboardista se musí stále držet lana.

Zkušeni wakeboardisti si vystačí i s přírodními jevy jako jsou vlny, od kterých se odráží.

Podobný sport je například kiteboarding, což je člověk na kiteboardu (prkně) připoutaný k speciálnímu nafukovacímu padáku. Do padáku se opře vítr a tím kiteboardista může jezdit po vodě. Obdobný sport je také surfing, prodloužené prkno bez vázání, které klouže po vlnách.

Na wakeboarding je spousta vleků. Z českých je to například vlek ve Stráži pod Ralskem, ale lepší vleky jsou v zahraničí, například v Bratislavě, v Chorvatsku na poloostrově Krk a ve Shvandorf.

STRASBOURG

Štěpánka Rygálová

V nelidskou hodinu, ve 4:00, odjelo 13 studentů oktávy na návštěvu zasedání Evropského parlamentu do Strasbourgu, kam byli poznáni panem poslancem Ouzkým. Cesta proběhla v relativním klidu, ačkoli některé ze studentek měly problém s rehabilitačními sestrami z Chomutova, které jely do EP s námi.

Po ubytování v hotelu Ibis nás čekala prohlídka centra Strasbourgu, kterou vedla Francouzka původem z Čech. Byla velmi milá a s tradičním baretkem na hlavě nás provedla historickým jádrem města, které je opravdu překrásné a objevují se v něm jak prvky německé, tak francouzské.

Nejlepší částí dne byla večeře v typické francouzské restauraci. Byla velmi roztomilá, dala by se přirovnat k liberecké pizzérii Maškovka, kterou ale musíte zmenšit na polovinu a rozdělit strnými schůdky do tří pater. A to jídlo! Pokud jste nikdy nejedli francouzskou specialitu crême brulle, tak věřte, že nevíte, co je to dobrý moučník.

Následující den nás očekával parlament. Nejprve jsme hodinu sledovali jednání

europoslanců a díky tlumočnickům a sluchátkům jsme mohli vše poslouchat v mateřském jazyce. Pokračovali jsme besedou s pány poslanci Ouzkým a Vlasákem, kteří nás mile překvapili věcností a informovaností, jež nebývá poslední dobou u českých politiků běžná. Tyto pány evidentně jejich povolání baví a mě osobně velmi mrzelo, že jsme na besedu s nimi měli pouhou hodinu. Potom už nás čekal oběd. Opět jsme si pochutnali, musím přiznat, že Francouzi jsou mistři kuchaři.

Ještě bych chtěla pochválit architekturu budovy parlamentu, která se využívá pouze jeden týden v měsíci, protože zbytek měsíce pracují poslanci v Bruselu nebo v rodných městech.

Odpoledne jsme strávili každý dle libosti buď nakupováním, procházkou po městě nebo třeba návštěvou Galerie moderního a současného umění (vřele doporučuji).

Do Liberce jsme dorazili ve čtvrtek ráno a rozhodně jsme nelitovali, že jsme se na tento výlet přihlásili. Právě naopak.

MÉ POSLEDNÍ BIPO

Markéta Jansová

Když se pomalu, ale jistě blížil odjezd na BIPO 07, padla na mě mírná melancholie. Pohled na všechny nižší ročníky, kteří měli připravené divadlo, to ještě umocňoval. A my zase nic. Až na místě. To je jednoduché, ne?

Ale zpět k odjezdu. Nebyly s ním žádné větší problémy. Na nádraží jsme dorazili všichni a následně se namačkali do vlaku. Nového, červeného. Jako obvykle v Oldřichově vystoupila skupinka turistů, ale my jsme směle pokračovali do Bílého Potoka.

První večer hrála sekunda. Její divadlo Televizní noviny, byly dobrou ukázkou, jak zprávy opravdu nedělat. Někteří studenti si myslí, že i jak se nemá dělat divadlo. Stejně jako loni jsme se na ně dívali v tělocvičně místní školy. Hráli jsme tam všichni, i profesori. Letos si žádné představení v kostele ani jinde nepřipravili.

Prima předvedla, že i kluci umějí být slečnami, a to dokonce velmi politicky váženými. Všech dvanáct chlapců hrálo ministryně. Nejvíce ovšem zabodovala paní profesorka Rygálová, coby vězněná maminka. Proužky jí slušely. A kvarta se ten den vytasila s Růženkou a princem Timem z království hraček. A sluníčkem nad hradem (Kuba Kottnauer).

Následující den přišel Mrazík a

tercie. Ivánek v podání Vaška Dlaska neměl chybu. Mimochodem, všimli jste si, že Vašek každý den dostal cenu, nebo alespoň stál „na podiu“?

Výborní byli i loupežníci, mezi kterými jsme měli možnost zpozorovat paní profesorku Doležalovou. Ne každý ji ovšem poznal hned. Mě to například došlo, až když promluvila. A nakonec přijde to nejlepší! Ne, že bych preferovala naši třídu, ale když jsme vyhráli... Naše stínové divadlo mělo úspěch. Pomůcek minimum, přesto si pan profesor Váňa nenechal utéct příležitost hrát ve svojí zelené pláštěnce. Jak jsem vyrozuměla, zahrál si v ní snad všechna svá představení. Já si pamatuji jen loňského krále.

Profesoři své divadlo pojali poučně a předvedli nám nejen charakterizaci naší školy, ale vlastní Bipovici či „správně“ nafouknuté balónky.

Dopoledne nám vyplňovalo učení a odpoledne bloky. Však to znáte. Pan profesor Buchar měl opět Draka, nechybělo ani umělecké „ničení“ triček či bazilika v Hejnicích. Byly tu i novoty. Knoflíkové války se každý bál, ale po jejím skončení zkonstatovali, že to bylo super. Super bylo i celé BIPO, a nejen proto, že bylo mé poslední.

MAMMA MIA!

Jana Kitnerová

Budu vám vyprávět příběh. Nebo spíš pokusím se vám převyprávět příběh, který jedna velká skupina mírně šílených herců vyprávěla mně. (A dalším návštěvníkům muzikálu Mamma Mia!) Tak se pěkně posaďte, začínám.

Jedná mladá řecká dívka Sophie se chystá vdávat. Všechno je krásné, její matka Donna je šťastná, její snoubenec Sky je šťastný i ona je šťastná. Ale přece jen to má jednu chybu. Sophie nemá otce! Celý život prožila pouze s matkou, která se o ni vzorně starala, a proto otce nepotřebovala. Teď si ale přeje, aby ji odvedl k oltáři. V matčině deníku se dozví, že její matka měla před dvaceti lety tři milence Harryho, Billa a Sama, tudíž že má Sophie tři potenciální otce. Všechny je pozve na svou svatbu a doufá, že svého otce pozná hned, jak ho uvidí... Ale nepozná... Donna je upřímně zděšena, když se v její malé taverně ubytují bývalé lásky den před svatbou dcery. Sophie je zase upřímně zděšena, když si všichni tři začnou myslet, že je jejich dcera a všichni jí slíbí, že ji odvedou k oltáři. Pokud se ptáte proč se prostě nezeptá své matky, kdo je její otec, tak na to vám odpovědět nedokážu, ale můžu vám říct, že by to k ničemu nebylo. Donna to totiž neví!

Tímto okamžikem končí první část příběhu, která byla proložena ze známými písněmi ABBY jako třeba DANCING QUEEN, HONEY, HONEY, VOULEZ-VOUS a samozřejmě MAMMA MIA.

Druhá polovina začíná snem, který se zdá Sophii. V tomto snu jí asi dvacet skvěle tančících mužů v zářivých růžovo-žlutých neoprénech připomíná, že ji příštího dne mají vést k oltáři tři muži. Ráno se Sophie rozhodne, že nechce, aby jí při svatbě otce nahradil nějaký cizí člověk, když celý život prožila se svojí matkou. Požádá tedy Donnu, která velice ráda přijme. Před oltářem si ale Sophie uvědomí, že se ještě nechce vázat a rozhodne se se Skyem místo svatby cestovat. Donniny kamarádky ale nechtějí, aby všechny svatební přípravy přišly na zmar a rozhodnou se, že by se měla Donna vdát za Sama, kterého celých dvacet let stále miluje. A tak je příběh zakončen svatbou, prostě končí dobře!

I tato část je plná známých písní ABBY například S.O.S., THE WINNER TAKES IT ALL nebo I HAVE A DREAM. Co dodat? Zážitek to byl úžasný, příběh krásný a provedení barevné a ztřeštěné. Zbývá říct

snad už jen
MAMMA MIA!

VASILIJ KANDINSKIJ

Štěpánka Rygálová

Milí čtenáři, jistě si ještě vzpomínáte, že jsem v loňském roce začala s cyklem malířů 20. století. Moje obliba tohoto umění stále trvá a tak budeme ještě rok společně pokračovat. Tentokrát jsem se inspirovala návštěvou Galerie moderního a současného umění ve Strasbourgu, kde jsem byla opět uchválena Vasilijem Kandinskim. Pokusím se vám ho tedy alespoň trochu přiblížit.

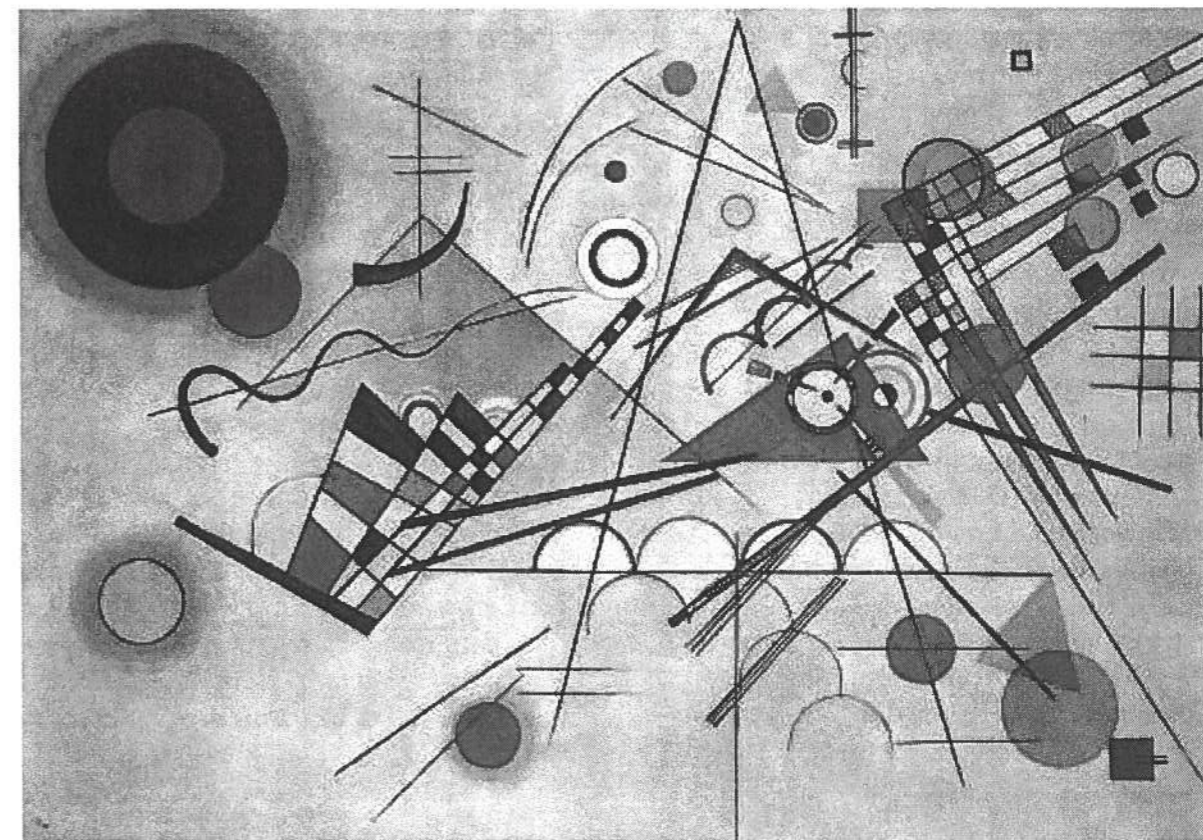
Ruský malíř a teoretik umění Vasilij Kandinskij se narodil v roce 1866 v Moskvě. Od malička měl eidetickou vlohu a synestetické nadání, což zjednodušeně znamená, že se mu barvy měnily na hudbu a opačně. Vystudoval právnickou fakultu a stal se profesorem. Rozhodl se však, že se bude věnovat umění. Hodně cestoval po celé Evropě, kde nejprve čerpal inspiraci a tvořil svá díla, která následně vystavoval. V roce 1933 utekl před nacisty do Paříže, kde žil až do své smrti v roce 1944.

Tento malíř je pokládán za zakladatele abstraktního umění a to nikoli proto, že by

byl jediným nebo prvním v Evropě, kdo začal malovat abstraktně, ale hlavně proto, že byl malířem – teoretikem a psal o novém proudu knihy. Podle Kandinského byla kritériem pro tvorbu obrazů vnitřní potřeba umělce, který chtěl svým uměním rozechvít duši pozorovatele, ne provokovat.

Kandinského první abstraktní akvarel je datován do roku 1910 a dnes ho můžeme vidět v Pařížském Centre Georges Pompidou. Vše, co chce malíř pozorovateli sdělit, vyjadřuje především barvou, která jako by poletovala nad obrazy. Autor si o barvě myslí, že právě ona je tím, co může přímo působit na duši. Tyto první obrazy působí až pohádkově a vycházejí z hudebních a literárních zážitků autora.

Čím starší V. Kandinskij je, tím ostřejší jsou jeho obrazy. Když se podíváme na jeho poslední díla, musíme si všimnout jejich geometrické přesnosti a neobvyklých kombinací barev, které jsou v první etapě až líbivě sladěny. Ostatně posuďte sami.

JSME TO MY, KTERÍ...

Veronika Kavanová

Není tomu dávno, zdá se nám to skoro jen pár týdnů, co jsme byli první den na Podještědském gymnáziu. Čekaly na nás „ručičky“, spoustu očí dívajících se jen na nás. Jak asi vypadáme, jací budeme. Bylo do nás vloženo velké očekávání. A my si připadali strašně velcí, ale zároveň tak malí. Bylo to pro nás něco zvláštního, nového.

O to zvláštnější je pocit, kdy přijdete na takový první školní den naposledy. Máte na sobě slavnostní oblečení, protože na vás čeká raut pro maturanty. Pomalu začínáte mít alergii na to slovo od m zmíněné o řádek výše. Všichni s ním totiž najednou tak rádi začínají věty typu: „No Petro, vy jste maturantka ze zeměpisu, vy byste to měla vědět.“ Při rautu přemýšlíte nad vhodnými tématy k rozhovoru s profesory, hlavně se nedostat k ročníkové práci, vždyť od čeho se tomu také říká ročníková práce? Dříve jsme znali všechny studenty na škole jmény, zdravili je ve městě a oni nás nikdy nepoznávali. Vždycky někam horlivě chvátili a nevěnovali nám pozornost. A my si říkali: „To jsou ale nafoukanci, když nám neopětují ani pozdrav“.

Dnes jsme to my, kdo shání po městě všechnu tu povinnou literaturu na interpretace z českého jazyka, kdo se brodí mezi regály sešitů, aby našel správný rozměr posledního testového sešitu na

fyziku. Jsme to my, kteří nepoznávají své mladší spolužáky, minimálně ty, se kterými neprožili ani jedno BiPo. Ale není to proto, že bychom byli nafoukaní, nýbrž proto, že jsme maturanti.

Když jste maturanti, už nechodíte o volné hodině hrát ven fotbal, ačkoli by se vám chtělo. Sedíte ve třídě, tiší jako myšky a s očima ponořenýma v sešitě filozofie se snažíte pochopit otázku proměny bytí v dějinách.

Byli jsme v septimě a oktáva do nás při společných hodinách tělocviku s radostí rýpala poznámkami: „No jo, vy tvrdíte, jak se musíte pořád učit, ale počkejte si na oktávu, to teprve poznáte.“ Měli jsme pocit, že horší už to být nemůže. Vždyť v oktávě už se jen opakuje, to je přece hračka. To je ten největší omyl. Právě, že už se neučíte, ale už musíte být naučení. Najednou zjišťujete, kolik toho nevíte. Profesori vás při vašich zoufalých pohledech jen uklidňují pořekadlem: „Těžko na cvičišti, lehko na bojišti.“ Jen aby tomu tak opravdu bylo.

Celých těch osm let uplyne jako voda, ani nestačíte usnout a už se probouzí do nového dne. Najednou vám všichni ostatní přijdou strašně malí, jen vy si připadáte pořád stejní. A přitom cítíte, že se asi přece jen něco změnilo. Chcete se rozlétnout dál.

JAK NÁM HYMNA PG NEČEKANĚ ZACHRÁNILA ŽIVOT

Marie Pokorná

„No jasně, že Ti Sárinku pohlídám, určitě bude hodná...“ odpovídám kamarádovi na dotaz, jestli bych mu pohlídala holčičku. Nemám strach, je hodná jako andílek. Kačka mi slíbí, že půjde pro jistotu se mnou, kdybych náhodou potřebovala poradit. Když přebíráme Sáru, tak spokojeně spinká v kočárku. Ne že bychom měly strach, ale přeci jen se nám uleví a doufáme, že spánek Sáře vydrží ještě hodně dlouho. Je krásně, takže se rozhodujeme pro park. Sotva vytáhneme kočárek do kopce a vydýcháváme stoupání, Sára otevře oči. Jen po nás rozespale zamžourá, ale jakmile zjistí, že tu není táta a máma, rozěře se na celé kolo. Páry na lavičkách se na okamžik přestanou líbat, aby se podívaly, kdo neumí utiřit tu roztomilou holčičku. Začneme jí uklidňovat, ale Sára pláče čím dál víc. Zkoušíme běhaní po parku, zpívání a hraní divadla. Sára ani na chvíli neprestala brečet,

už z nás lije pot a nemůžeme popadnou dech. Kačka už je tak naštvaná, až to vypadá, že pokud Sára ještě jednou zabřečí, může se rovnou rozloučit s životem. Po hodině a půl začíná být vysílená i ona. Ne že by přestala plakat, jen teď už nebrečí v kuse, ale uprostřed pláče dělá malé pauzy na to, aby se mohla nadechnout. „Kačkóó, dělej něco,“ začínám být hysterická. „Let jedenáct a duši ještě čistou, to je čas, kdy dojde k proměně...“ Otáčím se na Kačku, jestli si nedělá náhodou legraci. Její pohled ale jasně říká, že když nezabere tohle, tak už nic. Najednou řev přestane. Podívám se nejistě na Sáru, jestli jen znovu nenabírá k pláči, ale ta se směje od ucha k uchu.

Hymnu zopakujeme asi dvacetkrát a Sáře i po dvacáté připadá vtipná.

„To bych nikdy nevěřila, že tohle hymna PG dokáže,“ podotkne Kačka, když předáváme dítě zpátky rodičům.

RECENZE Poslední Templář (Raymond Houry)

Irena Cejpková

Kniha je určena čtenářům, kteří mají rádi detektivní příběh se špetkou romantiky, okořeněný emocemi a dochucený dávnou minulostí tajemného rytířského řádu a samotného lidstva. Ze začátku nezaujme a spíše si říká o odložení zpět do knihovny, ale dejme jí šanci. Konečně přichází nápaditá zápletka v podobě loupeže v muzeu, kde se právě vystavují vzácné exponáty zapůjčené přímo z Vatikánu. Na vyloupení muzea by nebylo nic neobvyklého, ale tento čin měl neobvyklý vývoj. Téměř středověká vražda, krádež jediného exponátu a následný klidný útek z místa činu. Od tohoto okamžiku nabírá děj na obrátkách. Hrdinové se poznají, sbližují se, společně přichází na stopu pachatele a tak dále... Za zmínku stojí konec celého

díla. Přiznám se, že takové zakončení příběhu jsem nečekala. Autor se nepouštěl do rozřešení problému křesťanství. Nechal prostor k zamyšlení pro čtenáře.

Je třeba upozornit na historické nepřesnosti, lépe řečeno na plody autorovy fantazie, o mnišsko - rytířském řádu Templářů. Kniha není pojata jako odborná studie. Mohla by ale dát nový impuls lidem, kteří rádi pátrají v minulosti.

Velice mě zaujala postava historika, archeologa se záhadnou a bolestnou minulostí, Vance. Raymond Houry v něm chtěl vyjádřit svůj názor o pravosti základu křesťanství. Jeho postoj k této věci je velice realistický a rozumně své ideje obhajuje. I díky tomu je kniha neobvyklá. Stojí za to si ji přečíst.

Změna je život.

V tom případě...Podještědské gymnázium žije! Střídání profesorů je změnou, kterou my studenti vnímáme nejvíc.

Kdysi na začátku roku poprvé vkročila do školní budovy noha zcela nová, neznámá. V počátcích mířila jen do ředitelny. Postupem času si navykla chodit i do tříd. Tento energický krok se ale neotisknul mezi studentskými lavicemi, ale za profesorskou katedrou.

Když náš chumel septimánů a oktávánů poprvé čekal před Sv učebnou, nevěděli jsme ani za mák, co čekat. Každá hodina je úplně jiná - i když je zaškatulkovaná pod stejný název, liší se profesor od profesora. A na humanitních předmětech je to poznat asi nejvíc.

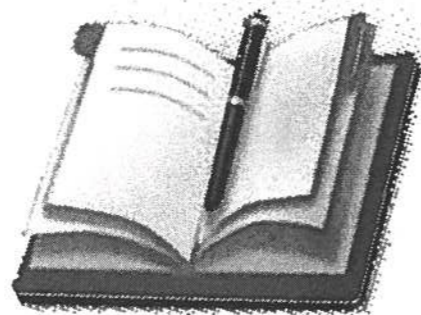
Objevila se ve dveřích a svižnou chůzí zamířila k nám. Pozdravila. A pak už to šlo ráz na ráz. Než jsem se stačili nadechnout, stáli jsme zase před zamknutou třídou, s konceptem, jak by měl vypadat náš literární seminář, v ruce. Naše pocity byly jak velká kuchařka: hrst udivení, špetka zklamání, lžíce nedočkavosti nad tím co opravdu přijde - protože z konceptu nevyčtete mnoho. A to vše dejte na plotnu a vařte tak těch sedm dní. Až vám spadne pěna a trochu to vychladne - dostanete nás, o týden později stojící opět před učebnou Sv.

Další hodiny nabraly na rychlosti. Od toho počátečního zápisu do třídní knihy

až po zazvonění neuplyne ani minuta, která by zůstala promlčena. Pokud byste snad chtěli sem do třídy vkročit, buďte si jisti, že záměry jako flákání se nebo kecání se sousedem jsou obratem rozprášeny. Na čtverečkovaný papír můžete zapomenout, piškvorky se stihnou až další přestávku. Literární seminář tedy letěl rychle vpřed. A každá jeho hodina byla úplně jiná.

Byly hodiny, kdy jsme si jen škrábali spousty informací - pro většinu pramálo zajímavých. Ale přišli i pětačtyřicetiminutové časy, které splnily naše očekávání- byly to hodiny, kdy jsme se konečně dostali k názorům a debatám. Ale ne k těm přeuceným, vyumělkovaným myšlenkám načtených z knih a recenzí. Probírali jsme náš náhled a náhled paní profesorky Mocové. Na těch hodinách s námi ona nebyla proto, aby nám řekla jen to důležité (a my si to zapsali), či abychom něco řekli a ona to oznámkovala... to vůbec ne. Ona tam byla, protože ji to zaujalo stejně jako nás. A tyhle hodiny si každý z nás užil z plna hrdla. A díky takovýmto hodinám se vyplatí chodit na Literární semináře.

Vy, náročnější čtenáři, mi promiňte délku článku, ale právě ta dokazuje, jak málo toho o paní profesorce víme. Ono to přijde, nebojte. Jen mi Oktaviáni to již nestihneme. Septima letmo. Ale vám nižší ročníky...vám to přeju!

Jedu autobusem a lehce se usmívám tomu, jak se po mě lidé otáčejí a přemýšlím, co si asi o mě myslí. Přece jenom, jak by jste se tvářili na čtrnáctiletou holku oblečenou v maskáčích české armády se stehenním pouzdrem na pistoli, které je zatím ještě prázdné, a zeleným šátkem na hlavě.. No a nesmíme zapomenout podlouhlý předmět který té holčině vykukuje zpod bundy. Možná vás napadne že se jedná o přepadení a nebo, pokud patříte mezi zasvěcené, že se právě chystám na airsoft. Nicméně, nás zasvěcených je málo, takže tento pojem vysvětlím.

Airsoft je tzv. vojenský sport, pocházející z východní Asie, kde bylo dost obtížné sehnat ostrou zbraň, a tak se začaly vyrábět napodobeniny. Nejdříve měly spíše dekorativní účel, poté se už jednalo o funkční modely různých zbraní.

V dnešní době existují tři typy airsoftových zbraní. Názvy jsou pochopitelně podle pohonu zbraně: manuální, elektrické a plynové. Tzv. manuály jsou určeny pouze pro střelbu jednotlivých kuliček, protože po každém výstřelu musíte natáhnout pružinu, která stlačí píst a díky tomu všemu nakonec po zmáčknutí spouště vyletí kulička. Tyto zbraně patří k jedněm z nejlevnějších, ovšem mají taky nejmenší dostřel a efektivitu. Elektrické zbraně fungují na podobném principu jako manuály, ale píst natahuje elektromotorek, což umožňuje

automatickou střelbu, kdy jste schopni za minutu vystřelit až 800 kuliček s ústovou rychlostí kolem 100 m/s. Jedná se o nejefektivnější a také nejpoužívanější zbraně v airsoftu. Její plynový předchůdce využívá k vystřelení kuličky hnací plyn a tyto zbraně se nejčastěji vyskytují v podobě pistolí. Jako náboje se využívají plastické kuličky 6 nebo 8 mm v průměru.

Airsoft se dá hrát jak venku, tak v budovách (tzv. Close Quarter Battle). Co se týče vybavení, člověk by měl mít maskáče, něco s čím bude střílet a povinně ochranné brýle na oči, aby nedošlo k nějakému poranění. Hráč také musí být čestný, protože v některých situacích nedokážete přesně posoudit, jestli protihráč dostal zásah, nebo ne. Pokud ano, musí hlasitě oznámit „Mám“ a odejít k mrtvolišti, kde čeká na konec hry. S již zasaženými hráči by se nemělo nijak komunikovat. Cílem hry je splnění úkolu vycházejícího z typického vojenského scénáře jako například průzkum, osvobození rukojmí, eliminace nepřitele...

Pokročilejší hráči při hře používají různé imitace výbušnin, napodobují určité armádní jednotky, používají noční vidění a jiné. To je ovšem finančně velmi náročné, takže pokud někdo chce hrát airsoft profesionálně, musí mít dost velké kapesné a nesmí ho mrzet nějaký ten důlek v kůži po kuličce.

MUŽ Z KRAJE LA MACHA ANEB JAK VZNIKÁ AMATÉRSKÝ MUZIKÁL?

Štěpánka Rygálová

Milí čtenáři, dostalo se mi cti účinkovat v novém představení sružení *Ars iuvenum*, kterým je muzikál *Muž z kraje La Mancha*. Představení není zcela typické, protože valná většina účinkujících nejsou profesionálnímu hráči či muzikanty a pro spoustu z nich je to vůbec první zkušenost na „prknech, která znamenají svět“. Tímto článkem nechci představení nijak hodnotit, spíš bych vám ráda přiblížila, jak se cítí ti kdo v něm účinkují a proč to všechno dělají.

Musím se vám přiznat, že od té doby, co jsem v roce 2003 viděla v Liberci amatérský muzikál *Šachy*, jsem mnohokrát přemýšlela o svém malém snu: zahrát si v takovém muzikálu. Byl to můj nesplnitelný sen. Je to velmi zvláštní pocit, když najednou držíte v rukou part pro pozoun a víte, že tuhle spoustu not musíte za pár týdnů zahrát s dalšími muzikanty. V momentu, kdy poprvé otevřete noty, se sami sobě zavazujete, že to alespoň zkusíte, ačkoli zjišťujete, že o některých rytmických motivech jste si dosud mysleli, že snad ani nemohou existovat.

První zkouška. Cvičila jsem, ale bála jsem se. Co když ostatní cvičili víc, jinak rychle, jiný rytmus? Dopadlo to dobře, ačkoli jsem zjistila, že většina spoluhráčů jsou konzervatoristé, nebo jsou alespoň na konzervatoř přijatí. To je silná motivace.

Když měl orchestr zhruba přebraný (ne naučený!) celý muzikál, přišli se s námi sezpívat herci. Najednou vidíte, kolik lidí a s jakou chutí a radostí chce dělat umění. Musím napsat, že mě vlastně doteď hřeje, že ještě stále existuje dost lidí, kteří dělají

hudbu neziskově, pro potěšení druhých a sebe. Věřte, že zkoušky to byly náročné, často celý den koncetrace a následujícího vyčerpání.

Hlavním zkouškovým obdobím byl jeden srpnový týden. Na začátku jsme měli pocit, že tohle nikdy nemůžeme zahrát. Ani my v orchestřišti, ani ti nad námi. Je těžko popsat, jak silný je okamžik, kdy přistihnete sami sebe při myšlence, že dnes ty trumpety bezvadně ladí, nebo když vás konečně dojde jedna z písní. Podíváte se kolem sebe a vidíte, že nejste jediný, komu se lesknou oči. To je jeden z prvních zázraků.

Potom přijde generálka. Víte, že už za pár hodin to všechno musíte zahrát těm lidem na druhé straně divadla. Těšíte se, ale zároveň se maličko třesete. Pak to přijde. Brebentění v hledišti utichne a vy víte, že teď do toho musíte dát všechno a chcete. Čekáte na to, jak budou diváci reagovat, jestli se budou smát, jestli se jim to bude líbit a máte nezpochybně pochybností a očekávání. Nejhorší a zároveň nejsemknutější chvílky zažíváte, když víte, že TEĎ přijde to místo, co nám nešlo. Nikdo ani nedýchá. Zavřete oči a přejete si, ať to dobře odpadne. Ať se to povede. A ono to vychází. Pousmějete se. Všichni vydechnou společně.

Je konec. Diváci tleskají. Vy stojíte a vychutnáváte si okamžik. Vidíte jejich oči, dojaté i rozzářené. Jste ohromě vyčerpaní a ohromě šťastní. Víte, v tu chvíli si uvědomíte, že všechno to úsilí, všechn ten čas za to stál.

Tak se přijedte podívat do divadla v Jablonci.

PERLIČKY Z HODIN

Prof. Machačný z hodiny: „Ve Finsku byl používán varný (*jaderný*) reaktor.“

M: „A co se mu stalo?“

Prof. Jansa z hodiny: „To je Luciferin, to není žádný čert. Ferin je nosit.“

Hodina biologie:

„Jakou barvu má jmelí?“ „Zelenou... ale někdy i zlatou“

„Co je lichopřeslen?“ „Opak sudopřeslenu“

Výčitky profesora Machačného:

„Vypadáte jak mroží kolonie.“

„Válíte se jak lachtani v říji.“

„Já chtěl smazat tabuli, ne ji restartovat.“

Matematická logika:

„Měli jsme osm dortů, osm jsme jich snědli, a zbyl nám jeden dort.“

REDAKCE

Šéfredaktor:

Jiřina Dvořáková

Redakce:

Štěpánka Rygálová

Ondřej Jerman

Petr Besta

Veronika Kavanová

Táňa Bělocká

Marie Pokorná

Iva Sušická

Jana Kittnerová

Markéta Jansová

Irena Cejmová

Do tohoto čísla přispěli:

Michael Černík

Josef Slabý

Zuzana Dvořáková

Sazeč:

Jakub Štoček

Nakonec si můžete zkusit trochu namáhat hlavičky:

			8	9				5
	8						6	2
	6	7			3		9	
	1	3						
		8	7	6	1			
	4				2	8		6
4								
						5	2	7
9			1	8	7			

RED MEAT

scabrous skivvy scrapings

from the secret files of
MAX CANNON

Dneska jsem se ptal svý domovnice jak je stará a ona mi to nechtěla říct.

A já na to: "Tak vás v noci přefiznu vejpúl a potom spočítám letokruhy."

©1996 MAX CANNON

Policajťům to taky nepřišlo legrační.

Dneska mě vyhodili z pohřbu.

©1995 MAX CANNON

Nechápu proč... chtěl jsem se jenom podívat, jestli má zašity víčka.

Kdyby se mi mohlo splnit jedno přání, chtěl bych, aby se všichni na světě měli rádi a žili spolu v dokonalé harmonii. A kdyby to nešlo...

...chtěl bych, aby se kůže všech chlapů na světě změnila ve smradlavý sliz, pokrytý velkými hnědými a červenými strupy.

©1995 MAX CANNON

Jenom moje ne... a všechny ženský by po mně jely.

Vánoční dárek pro čtenáře Luštěnin

Opatrně odlepte barevný papír, vystříhnete tmavé části betlému a získáte ozdobu na okno.

